

vide, at saa vil man erklære, at Bevillingerne — ja, man siger vel ikke, at de i Forvejen er for smaa, men man siger i hvert Fald, at de taaler ikke Nedsættelse paa noget Omraade. Og netop fordi der ikke, hvad der ellers er Regelen, var spurgt, idet man paa Forhaand kendte de paagældendes Stilling, mente jeg, det kunde være rimeligt at lade Spørgsmaalene gaa videre, naar man i Finansudvalget vilde have et direkte Svar fra de paagældende. Men i al Almindelighed tror jeg, at ogsaa Venstre og de Konservative vil være betænkelige ved at faa det slaaet fast, at Finansudvalget skal kunne spørge Generaldirektøren for Statsbanerne, Generaldirektøren for Postvæsenet, Generalerne og Admiralerne om hvilket som helst, saaledes at man en skønne Dag kan sige: Nu rejser vi det Spørgsmaal her i Rigsdagen, hvad den militære Sagkundskab mener om Forsvarsordningen, et Flertal af Finansudvalget spørger, om de Bevillinger, der findes, er tilstrækkelige til at ordne Landets Forsvar.

Det undrer mig mest ved denne Sag, at Venstre har villet have Spørgsmaalene stillet, for Venstre har jo indtil nu plejet at sige: Hvor mange Penge der skal bruges til Forsvaret, bestemmer Rigsdagen, ikke den militære Sagkundskab; naar vi har bestemt, hvor mange Penge der skal bruges, overlader vi det til den militære Sagkundskab at bestemme, paa hvilken Maade de skal bruges; men hvor mange der skal bruges, har den militære Sagkundskab at holde Fingrene fra, det bestemmer Rigsdagen. Dette er Venstres hidtidige Standpunkt, det har man fraveget, og derfor, naar det kommer til Stykket, er jeg tilbøjelig til at tro, at Venstre vil forstaa, at man her er inde paa noget, som kan blive ubehageligt for Partiet selv; en skønne Dag faar de Ting at vide, som maaske ikke er saa behagelige. Jeg er, som sagt, fuldkommen enig med mit Partis Ordfører og Ordføreren for det radikale Venstre i, at Venstre og Konservative vistnok vil gøre klogt i ikke at betragte det, der her er sket, som Regelen, men som en Undtagelse for dette ganske særlige Tilfælde.

Ordføreren (Maegaard): At det har undret Forsvarsministeren, at vi har spurgt, forekommer mig lidt ejendommeligt paa nærværende Tidspunkt. Som Grundlag for vor Forespørgsel ligger netop det Forhold, som Ministeren var inde paa, at Venstre altid har sagt: Det er Rigsdagen, der bestemmer Udgifternes Størrelse og Antallet af Mandskab, ikke alene det, der skal indkaldes, men ogsaa det, der skal være til

Raadighed gennem Aarene, men indenfor disse to fastlagte Omraader maa den militære, teknisk uddannede Sagkundskab disponere saaledes over Midlerne og Personerne, at man faar et til Hensigten svarende brugbart Værn. Det er det Forhold, der ligger til Grund for vor Udarbejdelse af Forsvarslovene af 1922, og disse Forsvarslove er ikke Bogstaver, er ikke Tal, men de er bygget over bestemte Forudsætninger og givet for at løse bestemte Opgaver. Naar man saa har antaget en Række ansvarlige Personligheder til at administrere disse Love, og de saa angribes paa den Maade, som det efter vor Optattelse skete fra Forsvarsministerens Side ved hans Ændringer til tredje Behandling, er det vor uafviselige Pligt at spørge de Mænd, som oprindeligt har faaet den Opgave som Embedsmænd at skulle administrere disse Love i Praksis: Kan det gaa an, kan du løse den Opgave, som du ifølge din Stilling som Statens Embedsmand har paataget dig? Det maa være ganske berettiget. Naar de Herrer bestrider Udvalgenes Ret til at spørge en højtstaaende Embedsmand, en Chef for en eller anden Administration, saa vil jeg gerne spørge det høje Ting, om der ikke er Medlemmer, ikke alene af Tinget, men ogsaa indenfor Regeringen, som er vidende om, at vi tidligere ikke alene har spurgt paa den Maade, men hyppig har tilkaldt saadanne Embedsmænd til Forhandling i Udvalgene. Skal det ikke være tilladt, naar man spørger gennem den ansvarlige Minister? Jeg tror, de Herrer her er inde paa en Paastand, som er ganske forfejlet. Og yderligere vil jeg sige til den højtærede Minister, at jeg tror ikke, han skal fastslaa overfor dette høje Ting, hvad der er Grunden til, at Flertallet stiller sine Forslag. Det, tror jeg, han skal overlade til Flertallet selv.

Gunnar Fog-Petersen: Det kan dog formentlig ikke være Meningen at fastslaa, at Rigsdagen, naar der er Tale om at indrette en Administration, en Ordning, en Organisation, f. Eks. af vort Forsvarsvæsen, da skulde indskrænke sig til at bestemme, hvor mange Penge og hvor mange Mennesker der skal anvendes dertil, og saa overlade Resten til den militære Sagkundskab. Det har man jo heller ikke gjort. Jeg ved ikke, hvorfor det ærede Medlem (Maegaard) vil begrænse Rigsdagens Myndighed og Kompetence dertil. Rigsdagen gaar jo langt videre i Retning af at specificere. Naar det ærede Medlem siger, at man maa dog kunne spørge de ansvarlige Embedsmænd — jeg ved stadig ikke, hvad en an-